

бари да го утѣшижъ съсъ присѣтствието си и съсъ думитѣ си, щото нищо не можеше да ме успокои. Знаяхъ каква любовъ имаше за майка си, за брата си, за сестритѣ си, за братовчето си, за унукитѣ си; колко се грижеше за благополучието имъ, колко и тий пакъ, тѣзи мили сѣщества го обичяхъ. Осѣцахъ милостѣта, която щеше да имъ причини едно толкозъ голямо злополучие. Нѣ, сѣка речъ е безсилна за да се изрази ядѣтъ дѣто тогази ме хванъ. И тая ярость толкозъ се продѣлжи, щото се бояхъ че не ще можъ да я укротѣжъ.

Това уплашване не бѣше осѣвнѣ едно мечтанѣе. О вий наскѣрбени! които си осѣщате скѣрбѣта да се умложява, и мислите да не можете да надвийте на смѣщенѣето, което е обѣло душѣта ви, тѣриѣнѣе! и не ще закѣснѣйте да додете на себе си! Никое крайно впечатлѣнѣе, или успокоително или разярително, не е у насъ постоянно, и добрѣ е да се убѣдимъ за тая истина, за да избѣгнемъ отъ гѣрдостѣта въ благополучието и отъ умаломощенѣето въ злополучието.

Слѣдъ едно разярено дѣлго състояние додохъ уморяванѣето и ослабванѣето, които и тѣ сѣщитѣ не се продѣлжихъ. Страхъ ме бѣше да нѣмамъ динѣрва да истеглѣжъ една отъ тѣзи двѣ крайности; и, като треперяхъ отъ идеѣта на едно подобно бѣдущѣе, прибѣгнѣхъ втори пѣтъ до една горѣща молитва.

Поискахъ отъ Бога да помага на злочестиятъ мой Петѣръ както и на мене, и на фамилията му както и на моята. Само като повтаряхъ тая молитва, сполучихъ да се успокоѣжъ.
